

ligt og ikke stille Fordringer om store Forandringer i, hvad der nu om kort Tid vil foreligge som Resultat af Regeringens og Landstingets Overveielser.

Tobiesen: Jeg vil tillade mig at yttre et Par Ord angaaende den høitærede Ministers Forslag under Nr. 12, hvorved Ministeren ønsker paa ny i § 136 at faae optaget de Ord „for at afværge et voldeligt Angreb af ham“. Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører i, at der skulde komme nogen Inkonsekvents ind i Lovforslagets Bygning ved at optage denne Passus, men jeg maa tværtimod finde, at det efter hele Bygningen af § 136 vil være nødvendigt at optage den. Jeg beder ærede Medlemmer om i saa Henseende at se paa det 2det Stykke af Paragrafen, hvor der findes den Sætning: „Sæller ikke er det Myndigheds Misbrug, hvis en Overmand, naar flere menige Krigsmænd i Forening gjøre sig skyldige i Forhaanelser mod ham, truende Sammenstillinger . . . søger at skaffe sine Befalinger Virkning ved at tildele eller lade tildele een eller flere af de Gjenstridige enkelte Slag med Klinge eller Tamp.“ Bygningen i hele Paragrafen er netop den, at i saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om Flugt, Oprør, Myndring osv., kort sagt i saadanne Tilfælde, hvor en streng Overholdelse af Krigslydigheden er nødvendig, eller hvor en Krigsmand gaar saa vidt, at han voldelig vil angribe sin Overmand, der har denne Lov til at gribe til yderliggaaende Midler, saaledes at Undermanden maa taale sig selv, naar han ligger paa sine Gjæringer. Gaar det derimod ikke saa vidt, men kommer det kun til Forhaanelser og truende Sammenstillinger, som ikke gaa over til Vold, saa siger det 2det Stykke, at han kun er berettiget til at anvende Slag med Klinge eller Tamp. Det forekommer mig derfor, at, hvis man ikke vil indsætte den paagældende Passus i det 1ste Stykke af § 136, saa maa man ogsaa tage den tilsvarende Passus ud af det 2det Stykke. Endringsforslaget under Nr. 12 er saaledes i god Konsekvents med Paragrafens hele Bygning og med den hele forskillige Opfattelse, der gjøres gjældende lige overfor de forskillige Tilfælde, hvori

en Overmand kan befinde sig, i det der nemlig skjæles imellem Tilfælde, der ere af den Vækkelse, at han kan gaa til den yderste Grændse af Magtanvendelse, hvis fornødent gjøres, og paa den anden Side de mildere Tilfælde af samme Art, i hvilke han ikke maa gaa videre end til Slag eller Tamp. Jeg skal saaledes anbefale og maa finde det fuldkomment konsekvent, at man i det 1ste Stykke af § 136 optager den Passus, som udgik ved Sagens 2den Behandling. — Men jeg skal derhos samtidig henstille til den høitærede Minister, om der ikke kunde være Anledning til under dette Lovforslags videre Gang i Rigsdagen at tage den hele § 136 under en noget nærmere fornyet Overveielse. Thi det forekommer mig dog, naar man sammenholder § 136 med § 135, at det er en temmelig indskrænket Myndighed, som man ved § 136 giver en Overordnet, altsaa ogsaa Officerer, endogsaa Officerer af en hvilken som helst Grad, naar man siger: „Du maa ikke bruge legemlig Magt eller personlig Vold mod Dine Underordnede, naar Du er i det Tilfælde, at disse Underordnede flere i Forening gjøre sig skyldige i Forhaanelser, truende Sammenstillinger eller andre grove Forseelser; thi Du bliver saa strafbar efter § 135, forsaavidt Du gjør Andet end at uddele nogle enkelte Slag.“ Jeg vil sige, at jeg slet ikke vilde fortaenke den Overordnede i, om han i saadanne Tilfælde for sin egen Skyld greb til det yderste Middel, hvis han f. Ex. lige over for en saadan Bande, der forhaanede ham eller stimlede sammen om ham paa en truende Maade osv., huggede den Første den Bedste ned. Dette vilde jeg anse for vel gjort, og det skulde i høi Grad undre mig, om det ikke blandt militære Mænd skulde være den almindelige Anskuelse, at en Bestemmelse som den, der findes i § 136, og som i Dvrigt i mange Aar er gaaet igjennem militære Reskripter og Resolutioner — det er en Sætning, der er optagen fra den ældre militære Lovgivning omtrent med de samme Ord, og den skyldes ikke Nutidens sidste Haand paa Værket, men den er en Arv fra ældre Tid —, er meget uheldig. — Dette afficerer nu dog slet ikke i og for sig Endringsforslaget under Nr. 12, der, som